

Riviertochtje op de Dinkel - zaterdag 17 oktober 2015

Waren het er nu 300 of toch maar 100 bochten tijdens een dagtocht op de Dinkel. 't Is maar hoe je het beziet. Wat is een bocht in een rivier? In een meanderende rivier is dat een lus. En elke rivier waar de mens niet met zijn handen is aangekomen kronkelt door het landschap zonder meer één recht stuk. Water loopt niet rechtdoor, maar maakt al kronkelend in het reliëf de ene lus na de andere. Er ontstaat een opeenvolging van holle en een bolle oevers. Aan de kant van de holle oever is het water dieper en loopt de oever steil af. Het water gaat snel door de bocht. Aan de bolle oever is het omgekeerd. Het water stroomt er langzamer en zand en slik bezinken er sneller. Holle oevers gaan altijd over in bolle oevers, en omgekeerd. Zo kan je de bochten in een rivier tellen. Dat hebben we zaterdag 17 oktober gedaan. Niet dat wij tijdens een tocht over de Dinkel de meanders de tel konden bijhouden. Ze volgen elkaar in een te snel tempo op. Sommige meanders doen je op tien meter compleet de andere kant opgaan en sommige zijn iets langgerekt. Er is geen tellen aan. Wij hebben na de tocht op een kaart de oefening gedaan. Afhankelijk van waar we de grens leggen hebben we ons door 100 sterke meanders gewrongen of onze bootjes langs meer dan 300 koppels holle en bolle oevers gestuurd.

En dat alles op een afstand van amper 17 km.

Wie zijn wij? Norbert, Louis, Marc, Robby en teamleider Koen. Meer dan 250 km verplaatsing naar een uithoek van Twente. En 's avonds ook nog eens 250 km terug. Alles voor een tochtje van 17 km. Een hapje, volgens sommigen. De moeite niet om de boten nat te maken. Maar toch bijna vijf uur onderweg. Meer dan 100 keer een korte bocht nemen en onmiddellijk de kajak al klaar leggen om door de volgende bocht te gaan. Veel trekken en sleuren, secuur sturen. Het had bovendien enkele dagen geregend en de Dinkel stond op overstromen. Er zat flink wat stroming op die van links naar rechts slingerde tussen de holle en de bolle oevers. Na elke bocht meestal nog wat draaikolken of stroming die dwars tegen de slingerende hoofdstroom inging. Dat zou nog bij 'een hapje' genoemd kunnen worden, maar er was toch nog iets wat voor meer pit zorgde. De Dinkel gaat door bijna ongerepte natuur. Overhangende takken en omvergevallen bomen vormden geregeld voor hindernissen. Af en toe zorgde het waterbos voor oponthoud wanneer iemand erin vastgeraakte en de het kajaktreintje moest afremmen. Dikke stronken, kleinere takken en zwerfvuil dreef met de stroom mee en zette zich geregeld vast in dichte takkenbossen van de wilgen. Secuur sturen om door een gaatje van 30 cm te geraken hield de aandacht bij het peddelen. Heel sporadisch was er geen doorkomen aan en werd er overgedragen. Kortom het was echt kajakken en geen spelevaren.

Om op de Dinkel te mogen varen moet je een vergunning hebben. Onze voorzitter zorgde daar al onmiddellijk voor nadat de kalender was samengesteld. Varen op de Dinkel mag slechts vanaf 1 september tot 31 maart, en dan nog als het water voldoende hoog staat. Een halve meter (op 17 oktober was het meer dan twee meter). Op de vergunning staat geen exacte datum vermeld, alleen de periode. Wij kunnen dus nog eens gaan. Bijvoorbeeld in het voorjaar of bij een lagere waterstand. Wie weet? Zijn er kandidaten?

Voor quizzers. De Dinkel is een zijrivier van de Vecht, 89 km lang. Hij ontspringt ergens in Noordrijn-Westfalen en komt bij Losser Twente binnen. Tot bij Lutterzand zit hij nog wel tussen lage dijkjes, maar met behoudt van zijn natuurlijk karakter. Daarna loopt hij gekanaliseerd terug Duitsland binnen.

Louis